

Preek over Zondag 31, Heidelbergse Catechismus¹

Ds R. D. Anderson (laatst aangepast 2 oktober 2012)

Ps 122: 1

L Matt. 18:1-22

Ps 122: 2

T HC Zondag 31

Ps. 34: 4, 6, 8

Ps. 42: 3, 5

Ps. 133:1, 2, 3

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, de prediking van het evangelie en de kerkelijke tucht – die twee dingen horen onherroepelijk samen. Zowel bij de opening als de sluiting van het koninkrijk der Hemelen. Het is niet zo dat de prediking het koninkrijk opendoet, en tucht het koninkrijk sluit. Nee, de prediking opent en sluit, en de kerkelijke tucht opent en sluit. Ze werken samen, om het koninkrijk der Hemelen te openen en te sluiten.

De sleutels tot het koninkrijk der Hemelen zijn niet aan het individu geschonken, u hebt de sleutel niet, maar ze zijn geschonken – door Jezus Christus zelf – aan zijn *kerk*, aan zijn *gemeente*. Dat is duidelijk als je het Nieuwe Testament doorleest. Je ziet daar de apostelen steeds rondreizen, en het evangelie preken namens Jezus Christus. En waar mensen tot geloof komen worden gemeenten gesticht. En wat is dan het eerste dat gebeurt, als een gemeente van gelovigen gesticht wordt: er worden *oudsten* aangesteld.

Oudsten. Niet namens de gemeente, nee, oudsten namens Jezus Christus. Oudsten om Zijn gemeente te *weiden*.

Ouderlingen zijn dienaars van Christus. Ze hebben geen eigen macht, gelukkig, maar ze hebben een geestelijk gezag dat ze van Jezus Christus zelf gekregen hebben. En de oudsten, samen met de predikant - hij is ook een soort oudste - regeren dus *namens* Christus zijn gemeente, en *hanteren* namens Hem de sleutels tot het koninkrijk der Hemelen.

Laten we eerlijk zijn, dat is niet de boodschap die erg aantrekkelijk is in onze tijd, voor veel mensen. In onze tijd wil je liever denken van; nou, als ik wil geloven in de Here Jezus en in het koninkrijk wil komen, dat bepaal ik zelf. En niemand anders. En als ik bij een kerk wil gaan horen, dan ga ik dat beslissen. En als ik niet meer bij een kerk wil horen, dan ga ik dat ook beslissen. Ik ontrek me gewoon, einde zaak.

Maar zo werkt het niet in het koninkrijk der Hemelen. Jezus Christus wil heel graag mensen redden, uiteraard. Maar Hij vergadert mensen in zijn gemeente. En de prediking van dat evangelie gaat uit van de kerk, van de gemeente, en nodigt mensen om binnen te komen. Nodigt mensen uit om de vergeving van zonden, die Christus geeft via zijn kerk, te vieren. Ook in de avondmaalstafel. Want dat is eigenlijk de kern van het gemeente zijn met elkaar. Zo vier je wat je hebt in Jezus Christus, wat je van Hem gekregen hebt.

En daarover wordt gewaakt door Christus oudsten. En wanneer een schaap vanwege ontrouw of ongeloof, uitgezet moet worden of wanneer een schaap van zichzelf denkt: ik wil hier niet bij horen, dan is de enige manier om uit de kerk te komen of uitgezet te worden uiteraard de hantering van de sleutels. En dat gebeurt dan ook, per besluit van een kerkenraad. Daarom, ook als iemand besluit zich te ontrekken aan de gemeente, dan wordt er niet zomaar meegedeeld dat die en die zich onttrokken heeft, maar de kerkenraad verklaart die persoon geen lid van de kerk meer te zijn.

Ons thema van vanmiddag:

Christus geeft de sleutels van zijn Rijk aan zijn kerk.

1. De verkondiging van zijn evangelie opent en sluit de poort. Dat is vraag en antwoord 84.

2. De kerkelijke tucht sluit en opent diezelfde poort. Vraag en antwoord 85.

Christus geeft de sleutels van zijn rijk aan zijn kerk. De verkondiging van het evangelie opent en sluit de poort.

Nou, broeders en zusters, dan moeten we wel beseffen natuurlijk, dat er geen echte sleutels zijn zoals wij de hebben. Ik heb geen sleutelbos hier, van het koninkrijk der Hemelen. Dat is natuurlijk een symbool.

---

¹ Met dank aan dhr. J. van Wijk voor het uitschrijven van deze preek.

Het is een symbool van de macht en het gezag van Jezus Christus zelf, om mensen toe te laten of te weigeren in het koninkrijk der Hemelen.

De poort, waardoor wij heen moeten gaan, is ook geen fysieke poort, het is niet de deur van een kerkgebouw, maar het is Jezus Christus zelf.

U weet, Jezus Christus heeft in Johannes 10 gezegd dat er een schaapskooi is, en Hij wil zijn schapen verzamelen binnen die kooi. En dan zegt de Here Jezus: Ik ben niet alleen de goede Herder, ik ben ook de deur, de poort van de schaapskooi. Als je echt in de schaapskooi wilt komen, dan moet je door Mij komen, zegt Jezus. Ja, er zijn mensen die over de muur proberen te klimmen. Dat zegt de Here Jezus ook. Maar dat zijn rovers, die horen er niet, die worden er uit gegooid. Je kan alleen echt binnenkomen, als je, zegt Jezus, door Mij komt. Door de deur.

En omdat Jezus de deur is, is Hij ook degene die de sleutels hanteert, om te openen of om te sluiten.

En zoals gezegd, geeft Hij die sleutels aan Zijn kerk. Enerzijds door middel van de prediking van Zijn evangelie.

Nou, u weet, de Here Jezus heeft in het begin niet zomaar iemand of meerdere mensen dat evangelie laten preken. Nee, Hij heeft mannen gekozen, apostelen. Eerst waren dat er twaalf, later nog zeventig er bij, en Hij heeft die mannen persoonlijk uitgezonden in de wereld om dat evangelie te brengen. Hij heeft ze bekwaam gemaakt tot die taak. Hij heeft die mannen een bijzondere mate van het gezag van de Heilige Geest geschonken.

Ze mochten genezingen verrichten, wonderen, omdat zij Jezus Christus persoonlijk vertegenwoordigden. Het waren ooggetuigen van Hem. Die mannen hebben dus het evangelie gepreikt, en die hebben gelovigen bij elkaar gebracht, en gemeenten gesticht en ervoor gezorgd dat de prediking van dat evangelie doorgang vond onder de verantwoordelijkheid van oudsten, die aangesteld werden.

Zo zorgen de kerken nog steeds dat mannen opgeleid worden om dat evangelie te prediken en te brengen in Christus kerken. En de predikers doen dat niet vanuit zichzelf, als het goed is, nee, ze doen dat namens de gemeente, die namens Christus hen geroepen heeft. En daarom, in die prediking van de kerk worden namens Christus de sleutels gehanteerd.

De prediking van het evangelie. Waar heb je het dan over? Dat is uiteraard de prediking van Gods Woord, maar kernachtig kan dat op verschillende manieren samengevat worden. Heel the point, is wel wat Paulus schrijft aan het eind van 2 Korintiërs 5: Hij omschrijft daar zichzelf en de predikers met hem, hij zegt: *‘Wij zijn gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande. Namens Christus vragen wij, laat u met God verzoenen.’* Namens Christus: Laat u met God verzoenen. En dan vervolgt Paulus: *‘Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.’* Dat bedoelt Paulus als hij zegt: laat je met God verzoenen: gerechtigheid door Jezus Christus die voor ons aan het kruis gestorven is, door geloof op Hem te stellen,.

Die boodschap wordt nog steeds, als het goed is, in Christus kerken gebracht en gepredikt. De oproep “Laat je met God verzoenen”, is zo belangrijk, zo kernachtig, het hoort bij de prediking van het evangelie.

Wat houdt dat dan in, “Laat je met God verzoenen”?

Als God steeds wil laten preken tot de mensen: “Laat je verzoenen met Mij”, dan veronderstelt dat, dat als je je niet laat verzoenen, dat je onder Gods toorn staat. En ja, dat hoort even zo goed bij het evangelie. De hele wereld staat in Adam onder de toorn van God vanwege de zonde. De hele wereld. Daarom is het zo belangrijk dat het evangelie gepredikt wordt, dat mensen horen: Gods wil dat je je met Hem verzoent. En Hij heeft de manier gegeven waarop dat kan: Jezus Christus.

Want als je dat niet doet dan kom je onherroepelijk in dat brandend vuur van de hel. De enige uitweg, om daar onder uit te komen, is door de deur van Jezus Christus te gaan.

Dat houdt ook in, broeders en zusters, dat waar er geen prediking is in deze wereld, er ook geen verlossing is. De mensen moeten het horen.

En bosmensen in het midden van de rimboe in Brazilië zitten net zo goed onder Gods toorn als de gemiddelde Zwijndrechtenaar. Alleen, op de jongste dag, zal de gemiddelde Zwijndrechtenaar, als hij zich niet bekeerd, het zwaarder aangerekend krijgen dan die bosmens in de rimboe.

En dat maakt de Here Jezus ook wel duidelijk. Waar de prediking van dat evangelie komt, waar de boodschap van Gods genade en barmhartigheid klinkt, heb je zelf een des te groter verantwoordelijkheid voor God, om je te bekeren.

Soms hoor je kerkmensen wel zeggen: ja, luister eens, alle zonde is toch hetzelfde voor de Here, en alle zondaren gaan toch allemaal naar de hel, hoe kan het zijn dat iemand het zwaarder aangerekend krijgt en dus kennelijk een andere straf krijgt, zeg maar, dan zijn naaste.

En toch is dat wel wat de Here Jezus ons leert. Kijk alleen maar naar Matteus 11. De Here Jezus had lange tijd gepredikt in de dorpen van het Noorden, en dan verwijt Hij die inwoners van die dorpen dat ze Hem niet

geloofd hebben. Ze hebben Hem met eigen ogen gezien, en zijn wonderen hebben ze kunnen aanschouwen, en dan zegt Hij: “*En gij, Kapernaïm (dat was de woonplaats van Jezus zelf), zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen; want indien in Sodom de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot de dag van heden. Maar Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor u*”.

Het is heel wat om de liefde van God te mogen aanhoren in de prediking van het evangelie, een enorme ondoorgrondelijke liefde en genade. Maar het is dan juist ernstiger meer, als je dan je rug de Here toekeert. Als je dan die liefde niet beantwoordt.

De catechismus spreekt in antwoord 84 dan ook met harde woorden over ongelovigen en huichelaars. Aan huichelaars wordt verkondigd en verklaard dat de toorn van God in het eeuwig oordeel op hen rust zolang zij zich niet bekeren. Dat is sterke taal.

Wat is een huichelaar? Nou, dat is iemand die doet alsof. Hij ziet er uit als gelovige. Hij zit misschien trouw in de kerk. Maar een huichelaar is iemand die graag toch een tussenweg wil vinden. De Here Jezus vraagt van ons, als gepaste liefde en een gepast antwoord op dat aanbod van het evangelie, hij vraagt van ons heel ons hart, al onze kracht, heel ons verstand. In wederliefde. Hij vraagt heel ons wezen, dat we Hem echt van harte volgen. Natuurlijk, dat gaat met vallen en opstaan, maar het gaat vanuit je hart. En alleen jij weet, en alleen u weet, of dat hart aan de Here geschonken is, of je echt heel graag in Zijn paden wil lopen. Als dat zo is, dan baal je natuurlijk als je in zonde gevallen bent. En dan kom je graag op je knieën voor de Here om vergeving te vragen. En dan wil je heel graag van de Here smeken om de kracht van zijn Geest, om opnieuw bekeerd te worden, elke dag.

De huichelaar zegt bij zichzelf, nou, dat is prima, naar de kerk gaan, over het algemeen, en wat de Here van mij vraagt daar kan ik mij best in vinden. Maar... dat en dat of dit en dit, dat zie ik niet zitten, dat doe ik niet. Juist dan zegt de Here: ga weg van Mij, Ik ken u niet.

De Here wil alleen mensen die heel hun hart aan hem toevertrouwen.

Er wordt wel eens gevraagd of de Here God altijd elk gebed verhoort, of beluistert. Dat is niet het geval. Want er zijn gebeden die de Here weigert te horen. Dat wordt ook heel duidelijk omschreven in Spreuken. Spreuken 28 vers 9. Je kan het toch niet duidelijker zeggen. Daar staat het volgende: ‘*Wie zijn oor afwendt van het horen der wet, diens gebed zelfs is een gruwel*’.

Welnu, een huichelaar wil dit niet horen.

Het aanbod van het evangelie is een voorwaardelijk aanbod. De Here wil ons eeuwig leven schenken, vergeving van al onze zonden. Maar alleen als wij met waar geloof die belofte van het evangelie aangrijpen. En de verantwoordelijkheid om dat te doen rust inderdaad op ons.

Het is niet zo, dat je lijdend moet afwachten of de Here zo genadig zal zijn om jou uit te kiezen. Dat staat niet in de catechismus. Wat staat er: Gods toorn rust op mensen zolang zij zich niet bekeren. Zij. Jij moet het doen, jij moet geloven, vertrouwen op de Here. Want de Here zegt eigenlijk tot je: stel me op de proef: als je op mij vertrouwt, wil ik je de kracht geven van mijn Geest, wil ik je zonden vergeven, wil ik je in je leven leiden, mag jij mijn stralend aangezicht beleven. Geweldig is dat. Maar, zegt de Here, geloof dan in Mij!

En uiteraard, als we merken dat we dat heel graag willen, en dat ook doen, dan zien we inderdaad achteraf, dat het alleen maar door de verkiezende genade van de Here geschied is. En we gaan niet de uitverkiezing als argument naar voren schuiven om nu nog niet in de Here te geloven.

Zelfs de Dordtse Leerregels, die spreken over de uitverkiezing, sporen ons aan om in vertrouwen en geloof de belofte te grijpen waarmee God tot ons komt.

En hoofdstuk V artikel 10, daar staat het volgende: De zekerheid (zekerheid die je mag hebben van de vergeving van de zonde, dus zekerheid dat je door de deur bent gekomen, dat er met de sleutels voor jou open gedaan is), die zekerheid komt dus niet voort uit een of andere speciale openbaring zonder of buiten het Woord.’ Wacht niet op een zap uit de hemel. “... maar (de zekerheid komt voort) uit het geloof in Gods beloften, die Hij in zijn Woord zo overvloedig tot onze troost geopenbaard heeft. Eerste.

Het tweede, die zekerheid komt ook voort uit het getuigenis van de Heilige Geest, die met onze geest getuigd dat wij kinderen, erfgenamen zijn. God belooft ook zijn Geest. Aan ons. Als we op hem vertrouwen.

En tenslotte het derde, dat gelovigen zich met heilige ernst toeleggen op een goed geweten en goede werken. Dat je er moeite voor doet om echt je dankbaarheid aan de Here te laten zien. Als je dat doet, is dat zelfs een teken dat de Here je verkozen heeft.

Zo werkt dat.

En zo wordt in de prediking van het Woord, de poorten tot de Hemelen geopend en voor de huichelaars en ongelovigen gesloten.

Maar broeders en zusters, zoals ik zei aan het begin van deze preek, de prediking van het Woord gaat samen met de kerkelijke tucht. Allebei gaan ze uit van de kerk.

En dan denkt de catechismus direct aan wat de Here Jezus ons gezegd heeft in Matheus 18. 'Volgens het bevel van Christus worden zij die onder de naam van Christus zich in leer of leven onchristelijk gedragen eerst bij herhaling broederlijk vermaand. En daarna pas, als ze zich weigeren te bekeren, via de gemeente uitgesloten.'

Deze procedure die de Here ons gegeven heeft in Matheus 18 is uiteraard bedoeld voor zonde die niet iedereen bekend is in eerste instantie. Pas aan het eind juist wordt dat in het openbaar verklaard en wordt de persoon buiten gezet.

Maar er waren ook wel momenten dat er een openbare zonde was. En dan geldt een hele andere regel. De apostel Paulus draagt ook de ambtsdragers op om een andere regel te hanteren, als er sprake is van een zonde die zo openbaar is dat iedereen het kan zien en kennen.

Dan mogen ze niet allereerst in het geheim, privé vermanen. Nee, Paulus vraagt heel iets anders. 1 Timoteus 5 vers 20. Hij zegt daar: 'Wie in zonde leven, moet gij in aller tegenwoordigheid bestraffen, opdat ook de overigen ontzag hebben...'. Zodat dus ook de anderen gewaarschuwd zijn.

De veronderstelling hier is natuurlijk dat het een zonde betreft die een ieder bekend is. Als het bij ieder bekend is, moet het vermaan ook in het openbaar gebeuren.

De apostel Paulus heeft dat ook zelf toegepast, toen hij een keer naar Antiochië kwam en zag dat Petrus op een bepaald punt huichelde door alleen maar te eten met de mensen van de besnijdenis. Paulus heeft toen Petrus niet tot zich geroepen en even apart met hem gesproken, onder vier ogen. Nee, helemaal niet. Paulus stond op voor de ogen van iedereen en hij vermaande Petrus op dat moment en public, in het openbaar. Want het was een openbare zonde.

Maar als de Here Jezus spreekt met zijn discipelen, als ze op reis zijn in Matheus 18, voor het laatst naar Jeruzalem, dan spreekt Hij over zonden die niet bij iedereen bekend zijn, maar alleen bij jou. Als je broeder of je zuster zondigt tegen jou, wat moet je dan doen?

Dan ga je dat niet rondbazuinen. Helemaal geen noodzaak voor. Want als je spreekt met je broeder of je zuster, en die komt tot inkeer en die vraagt vergeving, dan is het helemaal opgelost. Niemand anders hoeft het te weten. Dat de Here het weet, dat is voldoende.

En dat is ook de aanpak van de Here Jezus. Hij wil heel graag dat zonde niet verder bekend wordt dan strikt noodzakelijk is. Dan ga je dat niet rondvertellen, de slechte dingen van een ander. En hoe moeilijk is dat voor ons, mensen, om daaraan te voldoen. Maar daar roept Christus ons toe op. De hele gemeente wordt hier opgeroepen, als het ware, om mee te doen. Om dat evangelie van Matheus 18 zuiver te hanteren, binnen zijn kerk.

Niet praten met anderen over de slechte dingen van een derde. Met die persoon praten, om juist die persoon in het reine te brengen met zijn Heer en Heiland. Zo zegt Jezus: ga onder vier ogen met de persoon praten. En Hij zegt het op zo'n manier dat duidelijk wordt dat hij aanspoort om herhaaldelijk die persoon te vermanen. Zoals terecht geconstateerd wordt in de Catechismus. En pas als dat niet lukt, zegt Jezus je er één of twee met je mee te nemen. Dan pas, dan pas mag je iemand anders er bij betrekken.

Maar het is om kracht bij te zetten bij de zondaar. Opdat hij er alsnog van overtuigd wordt dat wat hij doet of zegt niet kan, in het kader van het evangelie.

En dat is zo zwaar. Want we hebben zojuist gehoord dat de prediking van het evangelie inhoudt dat de Here Jezus van ons heel onze ziel, heel ons hart vraagt. En iemand die in zonde leeft, die heeft een deel van zijn hart juist niet toevertrouwt aan de Here Jezus.

En daarom wil de Here Jezus alle broeders en zusters inschakelen om iedereen er bij te roepen. Opdat zelfs niet de geringste verloren gaat door stiekem te huichelen. Want daar gaat het om, als je je niet bekeerd van een zonde: je huichelt.

Zo schakelt de Here Jezus de hele gemeente in om in stilte met de zondaar te spreken tot bekering.

En pas als het niet lukt met die één of twee getuigen. Dan zegt Jezus: vertel het aan de gemeente.

Nou moeten we wel bedenken natuurlijk, dat op dat moment in Matheus 18 de gemeente de kring van discipelen was. Er was vooralsnog geen gestichte gemeente van de Here Jezus met oudsten. Dat kwam pas na de pinksterdag. Dus in de kring van discipelen kon de volgende stap alleen maar zijn: vertel het aan de hele kring van mijn navolgingen.

Terecht staat in de catechismus (en in onze kerkorde staat iets dergelijks): of bij hen die door de gemeente daarvoor aangesteld zijn. Met andere woorden: de oudsten. Dat was een andere schakel, die de Here via zijn apostelen ingezet heeft na de pinksterdag als de gemeenten gesticht worden. Dan zijn de oudsten verantwoordelijk voor de schapen en de gemeente. Dat schakelt niet uit, dat wij allemaal een

verantwoordelijkheid hebben ten opzichte van onze broeders en zusters. Maar het schakelt **in** het gebruik van het vermaan van de oudsten in de naam van Jezus Christus voordat je iemand buiten zet. Om alsnog op deze manier te proberen iemand te redden.

Ja, en zelfs als iemand uitgezet wordt, dan is dat nog steeds om die persoon te redden. Om hem of haar te laten zien, dat als ze zich niet bekeren, ze sowieso niet binnen zijn. Huichelaars worden niet toegelaten in het koninkrijk der Hemelen. En je wilt dat dat doordringt bij iemand, en daarom wordt hij buitengesloten van het gebruik van het avondmaal.

Vergeet niet dat het avondmaal de kern is van de christelijke gemeente. Een belijdend lid dat niet aan het avondmaal komt, hoor eigenlijk niet bij de gemeente. En de kerkelijke tucht sluit iemand van die avondmaalstafel uit.

Nou, in onze kerkorde hebben we afgesproken met elkaar, dat we dat eerst eigenlijk op stille wijze doen, in de hoop dat voordat het publiek wordt, zo iemand zich alsnog bekeert. Zo kan iemand afgehouden worden van het avondmaal zonder dat dat in het openbaar kenbaar gemaakt is. Maar dan moet je wel beseffen, dat als je bent afgehouden van het avondmaal, dat je dan als het ware eigenlijk uitgesloten bent van dat koninkrijk op dat moment. En het dreigt definitief te worden.

Vroeger in het Nederlands heette dat de 'kleine excommunicatie' en als het publiek gemaakt was via de afkondigingen was dat de 'grote excommunicatie' maar dat soort termen en woorden gebruiken we niet meer. Maar daar komt het wel op neer.

En dat moet ons doen huiveren.

En dat vraagt, dat we die avondmaalstafel van onze Here Jezus serieus nemen. Dat is de plek waar de Here Jezus ons wil overtuigen van de vergeving van zonden, van het feit dat we inderdaad door de deur binnen gekomen zijn.

We hebben allemaal een verantwoordelijkheid.

En meerdere malen zie je in de brieven van de apostelen, dat ze de gemeente ook aansporen om dit serieus te nemen. Ik geef maar één voorbeeld. Dat is het eerste vers van Galaten 6 als Paulus schrijft: '*Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.*'

Hem terecht helpen, letterlijk: herstellen. Dat is hetzelfde woord dat in het evangelie gebruikt wordt als de discipelen op het strand bij het meer van Galilea zijn, ze zijn bezig met de netten, want die netten zijn kapot, die moeten hersteld worden. Herstel de zondaar, repareer de zondaar, schrijft Paulus. Met zachtmoedigheid.

Daar wil ik even de vinger bij leggen. Want we hebben soms als gereformeerden er een handje van om te denken bij onszelf, ja, ik heb een opdracht van Jezus Christus gekregen, die en die, die leeft in zonde, die komt bijvoorbeeld niet naar de erediensten, die doet wat verkeerd. En dan stap je er op af, of nog erger, je pakt de telefoon, moet je nooit doen, je stapt er op af en je gaat de les voorlezen aan die persoon. Nou, dan krijg je geheid natuurlijk de reactie van: wat heb jij met mij te maken, ga toch weg. Ik zou bijna zeggen, dat is terecht ook. Ook al heb je dan het goede vermaan willen geven, waar is daar de liefde en de zachtmoedigheid?

Liefde en zachtmoedigheid betekent dat je je best doet om in de schoenen van een ander te stappen. Hoe beleeft hij op dat moment het geloof, en hoe kan ik duidelijk maken dat het mij er niet om gaat, dat ik het fijn vind om een ander te vermanen, maar dat ik juist jou, mijn broeder of zuster, erbij wil houden, bij Jezus Christus.

Ja en soms vinden wij dat juist het aller-moeilijkste, dat ik dan persoonlijk moet zeggen tot een ander: ja ik wil heel graag mijn Here wil volgen, want ik heb hem leren liefhebben. Jij hebt hem toch ook lief!

Als je dat moeilijk vindt om te zeggen: ik heb de Here lief, tegenover je broeder of zuster, nou dan heb je, dat zou ik bijna zeggen, een groot probleem met jezelf. Want dat is toch de kern van waarom het gaat in het evangelie. Jezus liefhebben. En dat wil je toch bij de ander ook? En daar draait het om. Jezus liefhebben. Daar behoren we dan ook te beginnen. Om dat ook te laten zien aan onze broeder of zuster. Anders zal je je broeder of zuster nooit winnen. Dat is liefde, dat is zachtmoedigheid.

Dan kom je bij de kern van de zaak waar het om gaat.

Ik denk dat wij allemaal bij onszelf te rade mogen gaan, want wij werpen allemaal zulke drempels voor onszelf op. Het kan bijvoorbeeld voor een man lastig zijn, niet mannelijk, om te zeggen, dat hij de Here Jezus lief heeft.

Maar de Here wil dat wij kinderen zijn. Dat heeft hij gezegd in de schriftlezing. Hij had een kind neergezet in het midden van de discipelen. Wees als dat kind. Dan behoren we dat ook te zijn als we met elkaar spreken, zeker als het gaat om zonde.

En we moeten ook bereid zijn als broeders en zusters, om eventueel vermaan te ontvangen. Dat is nooit makkelijk, en we mogen dan vragen om tijd om na te denken, want het zit in ons karakter dat we nooit een vermaan direct willen aannemen maar altijd voor onszelf opkomen. Dat zit in onze zondige aard. Maar laten we dan wel een luisterend oor bieden aan elkaar. En ons best doen om in te leven in de ander. Zodat we dan ook echt lichaam van onze Here Jezus Christus mogen zijn, ook hier in Zwijndrecht. Want dan, dan zal je wel merken dat de Here zijn zegen zelfs over de beoefening van de kerkelijke tucht wil geven. Dat heeft zo'n negatieve klank vaak.

Maar als je het toch doet op deze manier, zoals de Here ons dat voorgelegd heeft, in liefde, in zachtmoedigheid, zelfs als het moeilijk is en er met tranen zelfs toch een afkondiging gedaan moet worden dat er iemand uitgesloten wordt, als het in liefde is gebeurd mag je nog steeds hopen en bidden op de zegen van de Here. Hopen en bidden, dat die persoon alsnog straks, wanneer, dat is aan de Here, tot inkeer komt. En zijn plek weer terug vindt in de gemeente van Jezus Christus, binnenkomend door de deur, Jezus Christus, in de weg van de bekering en het geloof in Hem.

Laten we, broeders en zusters, allen, waarden het feit dat God tot ons gekomen is met de prediking van dat prachtig evangelie. Laten we dat dan ook in de praktijk van ons eigen leven laten zien. God zij geprezen. Amen.